

Приказка за нарциса

Имало едно време едно цвете. То било много красиво, но и много тъжно, защото било сам-само на полянката. Който минел от там, се спирал при него. Някои му се възхищавали, а други напротив – ритали го, мачкали го и гледали по всякакъв начин да му навредят и да го унищожат. То си мълчало – нали било цвете, и не можело да се защити от лошите хора. Един ден наблизно минал един старец. Той бил много уморен и поседнал да си почине при цветето. Погалил го по цветчетата, а то засияло от щастие.

Когато старецът си тръгнал, цветето видяло, че си е изпуснал кесийката. Той бил вече подминал, пък и то нямало как да му каже. Когато погледнало вътре – що да види? – Тя била пълна с три златни монети. С едното си листо я придърпало към себе си, ама какво да прави цвете с монети? „ Виж, ако можеш да си имам крака, поне за малко – помислило си то, - нямаше да стоя все на едно място и хората да ме подритват! ”

И не щеш ли – поникнали му крака и то можело да се движи. Можело да отиде където си поиска. Така цветето разбрало, че монетите са вълшебни и изпълняват желания.

Малкото цвете тръгнало по полянката да се разходи. Не след дълго попаднало на друго едно цвете, което също изглеждало самотно. То му се присмяло, че нямало крака и не можело да ходи. Обидило го, че ще стои вечно на едно място, закрепено за земята. Дори се опитало да го подритне, както преди време лошите хора го ритали с краката си. Горкото обидено цвете се разплакало от мъка.

Не след дълго цветето, което се сдобило с крака, срещнало една костенурка. И тъй като знаело, че тя е много бавна, решило да я предизвика на състезание. Успяло да я победи – та нали не носело цялата си къща на гърба си! И на нея започнало да се подиграва. Тя се обидила и му обърнала гръб сърдита, а то продължило самодоволно пътя си.

Оказало се, обаче, че новите крака не правят цветето по-добро. То намирало за какво да се подиграе и как да засегне всекиго, когото срещнело. Ето защо било още по-самотно, отколкото преди. Не можело да си намери нито един приятел и всички бягали от него още щом го видят. Само че дори в приказките нищо не трае вечно и след изтичането на определеното време магията се развалила и цветето се видяло отново на старото си място на полянката, изложено на старите си терзания.

Не щеш ли, на другия ден покрай него минал същият старец, който си бил загубил кесията с парите. Той го попитал какво си е пожелало и дали монетите са изпълнили желанието му. Всъщност старецът не бил загубил кесията си, а дал възможност на цветето поне за малко да се почувства щастливо и обичано, да намери приятели, за да не е самотно. Цветето се разплакало, защото си спомнило колко лоши неща било направило и как е обиждало всички. То поискало от стареца още една възможност да има крака, за да може да се извини на тези, които е нагрубило и да заслужи щастие си, като вече бъде добро и се държи с уважение и разбиране към другите. Добрият старец му дал шанс да поправи нанесените злини и на цветето отново му поникнали крака. Този път то се извинило на всички, които обидило и започнало да прави само добри дела. Обикнали го и цветето било щастливо, защото вече имало много нови приятели.

Георги Георгиев Георгиев -7^В клас